

Karşısındakinin yüzünün parçalanmaya başladığı sırada bir şeylerin yanlış gittiğini anlamalıydı.

Genç bir adam devasa bir tuğla yığının eşiğine adım attı. Önceden zengin bir ailenin köşkü olan bu tuğla yığını davetsiz misafiri pek sevmemiş olsa ki kırılmış camların arasından çürük kokulu rüzgâr adamı tokatladı. Yaptığının etik bir hareket olmadığını farkındaydı, bir tuğla yığınının ona hatırlatması gerekmiyordu. Ancak muhtemelen çok da uzak olmayan son nefesini vereceği zamana kadar hayatta kalmak için elinden geleni yapacaktı. Yapmalıydı. Sonuçta ölse onu kimsenin hatırlamayacağı bir yerde yaşıyordu. Ölmeden önce bir karıncanın nefesi kadar geçici ve küçük bile olsa bir iz bırakmalıydı bu dünyaya. Bu ana kadar onu sessizce yargılayan gözlere onun aslında ne kadar değerli olduğunu gösterecekti. Bu amaca ulaşabilmek içinse yarın yemek için bir somun ekmeğe alması gerekiyordu. Bunu başardıktan sonra gerisinin hallolması gerekiyordu zaten.

Adam parçalanmak üzere olan paltosuna sarındı. Bu iş bitince dikiş dikmeyi öğrenmesi lazımdı yoksa paltosu da hayatı gibi parçalanacaktı. Eski köşkün etrafı artık yaşlı olan hırsızlardan korunmak için görkemli ve paslı demirlerle çevriliydi. Kasırgalı havanın da etkisiyle köşk eski görkemli halinden çok terk edilmiş bir mezarlık gibi görünüyordu. Adam tuğlalara tutunarak duvara tırmanmaya çalıştı. Çok yüksek değildi ancak tuğlaların tam üstünde otururken köşkün onsa göz kırptığını sandı. Lanetlenmiş bir görünüme sahip olmasına rağmen ona çok tanıdık gelmişti o anda köşk. Dikkatlice duvardan indi. Tam mezarlık gibi kokan ihtişamlı bahçeden geçerken ayağı takıldı. Sanki bir yaşlının eli gibi buruşuk, ıslak bir şeydi bu. Bir anda yerinden zıpladı. Dikkatlice baktığında ayağına takılan şeyin bir yaşlının eli değil, bir sıçan ölüsü olduğunu fark etti.

Adam sonunda köşke girdiğinde dıştan fark edilmeyen mimari harikasına baktı. Daha fazla insan görseydi Tanrı bilir kaç kişiye ilham olurdu o küçük detaylar... Salonun genişliğine ve tozlu masaların odanın etrafına dağılmasına bakılırsa salon gibi bir yer olmalıydı burası. Tuhaf bir şekilde parfüm kokuyordu. Rüyasında bile göremeyeceği pahalılıkta bir parfüm. Odanın tavanında zeminine

kadar olan süslemelerin hepsi elle yapılmışa benziyordu. O süslemelerin yarısını bile satsa ölene kadar yemek konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı belki de. Artık gençliğinde verdiği ışığı veremeyen altın kaplamalı avizeye küçük bir göz gezdirdi. Çok zamanı yoktu o yüzden acele etti. Boş koridorlarda o evde yaşamış bütün insanların ölü şarkılarıyla birlikte adım sesleri yankılandı. Sonunda iki büyük merdivenin çıktığı asıl odaya geldi. İçeriden küçük bir mücevher alıp gidecekti. Kimsenin değildi bu ev, kendi bir akli varmış gibi geliyordu. O yüzden evden küçük organını çaldığı için af dilemeliydi.

Hala odanın kapısının önünde dikildiğini fark etti. Zamanı daralıyordu, acele etmeliydi. Ancak sanki o kapı onu itiyormuş gibi hissediyordu. İçeri girmek istemiyordu. Nasırlı elini ince, altın süslemelerle donatılmış kapının kulpuna götürdü. Tam kapıyı açarken bir anda ürperdi, hava bir anda sıcaklamış gibi gelmişti. Dışarıdaki kasırganın sesini duyamıyordu. Vahşi atların ve kırbaçların seslerinin yerini bir meleğin şarkı mırıldanması almıştı. Müziğin sesini duyunca içeri nasıl çekildiğini anlamadı bile. Hiçbir zaman sahip olamadığı rahatı hatta o sıcak sevgiyi vaat ediyordu o şarkı.

Kalbini dinleyerek kapıyı açtı. Oda karanlıktı, milyonlarca dolarlık şaheserleri fark etmemişti bile. Meleğin şarkısının kalbini okşadığını hissetti. Odanın en önünde, üstünde yaşlı bir çiftin portresi olan, yine ince detaylarla süslenmiş bir şöminenin yanında oturuyordu melek. Varlığı odayı aydınlatıyordu. Sanki yüzünü saklamak istercesine başından omuzlarına kadar beyaz bir örtü giymişti. Bir kadinkine kadar zarif ve bir çocuğunki kadar yumuşak elleri piyanonun tuşları üzerinde dans ediyordu. Adamın odaya girdiğini fark etmemişti. Belki de onu görmezden geliyordu. Adam tuhaf bir şekilde alınmamıştı. Böyle bir melekle aynı güneşin altında bulunmak bile onu mutlu etmişti. Ayakları kendi kendine piyano çalan varlığa doğru sürükleniyordu. Sonunda piyanonun yanına geldiğinde bir anda o şarkı durdu. Piyano çalan durdu. Elleri hala piyano tuşları üzerinde hazır olda bekliyordu ancak hareket etmiyorlardı. Başının olması gerektiği yer sanki adama çevrildi. Piyano çalan sağ elini kaldırıp yüzünü saklayan örtüyü kaldırdı. Grimsi bir altın renginde saçları omuzlarına döküldü. Hala gözlerini görememişti. Kadın parmağında tek bir yüzük olan elini kaldırdı ve gözüne götürdü. Birkaç çıtırtı sesi duyduğunu sandı. Bir insandan öyle bir ses çıkamazdı, değil mi? Kadının altın sarısı buklelerinin arasından küçük, siyah şeyler inmeye başladı. Kadının avucunda beliren lekeleri gördüğünde geriye kaçmak için bir hamle yapmaya çalıştı ancak ayaklarını oynatamadı. Kadın sol elini yüzünün üstüne koymuştu. Suratını göremiyordu ancak çenesinden göğsüne doğru akan siyah sıvıyı gördü. Adam felç olmuş gibiydi. Şu an sadece o köşkün dışına, var olmayan evine gitmek istiyordu. Kadın boşta kalan elini adamı kutsayacakmış gibi öne uzattı. Zarif ellerinin parmak uçlarını adamın kırı ş kırı ş olmuş alnına dokundurdu. Artık acele etmesine gerek olmadığını anladı. Artık zaman onun efendisi değildi. Suratında bir karıncalanma hissetmeye başlamıştı. Gözlerini kapadı ve kendini bu kadının merhametine adadı.

Adamın yüzünü o kadının sekiz bacaklı çocukları sararken bu hikâyenin başkarakteri olmadığını anladı.

